

Les transaccions realitzades en aquella edició de la Fira van arribar als 6 milions de les pessetes d'aleshores, segons està recollit en la Memòria d'aquell any. També va ser l'edició en què es van veure desfilars 6.000 caps de bestiar a la carretera.

Aquestes primeres xifres demostren el pas ferm de la Fira malgrat el context econòmic, social i polític de l'època, marcat per la manca de democràcia, el racionament i les restriccions de benzina i electricitat.

El 1954 va marcar l'inici d'una nova etapa de la Fira. A partir d'aquell moment, l'Ajuntament es va fer càrrec de l'organització, mitjançant el Patronat de Fira i Festes i va decidir allargar-ne la durada a quatre dies. Es va crear una secció firal dedicada a les activitats industrials aplicades a l'agricultura i els estands s'ubicaven a les places cèntriques.

Crisi econòmica i relleu de la Fira

Coincidint amb el final del règim i l'inici de la transició democràtica, es van començar a notar els efectes de la crisi del petroli de 1973 al nostre país. El 1977 Granollers es va quedar sense Fira i desfilada, fins i tot sense la festa, ja que l'Estat va declarar laborable la diada de l'Ascensió. L'any 1979, l'Ajuntament va tornar a declarar festiva la jornada.

Aquests anys que no hi va haver Fira, es va suplir amb activitats culturals i d'oci, que van tenir una certa continuïtat, com la Mostra Gastronòmica, la Fira del Diabuix o el Concurs de Pintura Ràpida.

No va ser fins el 1985, però, que la Fira i Festes de l'Ascensió van retornar amb força, després d'un acord entre la Unió Empresarial Intersectorial, la Unió de Botiguers, el Grup de Ramaders i l'Ajuntament que va

Foto: HMG

Ben aviat, la indústria va anar desplaçant la maquinària i els productes agrícoles i ramaders i la Fira va esdevenir l'aparador de les novetats de cada època: cotxes, electrodomèstics, etc.

L'any 1957 la Fira va comptar amb dues activitats molt especials: va tenir lloc el primer Ple de Ramaderia i la celebració de la I Setmana del Cine Espanyol, a la qual van assistir Fernando Fernán Gómez, José Sacristán, Rafaela Aparicio i Mary Santpere, entre d'altres artistes.

La prosperitat dels seixanta

Durant la dècada dels seixanta, la Fira va reflectir l'expansió econòmica general i la del sector de l'automoció en particular, amb la inclusió del Pavelló del motor. A la desfilada de l'any 1961, els SEAT es van afegir al bestiar i als tractors.

En aquest període es va anar incrementant el pressupost de la Fira, el nombre d'expositors i, paral·lelament, la superfície que ocupava. Aquesta bonança va tocar sostre el 1970, any en què es calcula que unes 250.000 persones van visitar la Fira, que va durar onze dies.

permetre crear la Comissió de la Fira. Aquesta edició va comptar amb 92 expositors, 12.100 m² ocupats i 350.000 visitants en el decurs dels cinc dies de durada. Al llarg dels vuitanta, la Fira va anar creixent. Es va mantenir la presència de bestiar i es van fer les Jornades Agropecuàries, però cada vegada eren més els productes industrials i de serveis, que copaven la majoria dels estands.

Cap a una ubicació fixa

El 1988 la Fira es va traslladar al barri Tres Torres i es va lliurar la primera edició dels Premis d'Innovació Empresarial. El ritme d'urbanització del barri va condicionar la ubicació de la Fira en cada edició.

Del Palau d'Esports a les instal·lacions esportives de la zona sud de la ciutat, la Fira va anar canviant d'escenari fins que el 1998 ja ocupava el 50 % del que seria el seu recinte definitiu: una peça de terreny a Palou nord, situada entre la Ronda Sud, el passeig Fluvial, el carrer de Londres i el camí de Can Bassa.